

KONINGINNEDAG

door E. PALMA.

Moeder zit alleen met klein broertje in huis. Vader is naar zijn werk en de grootere zusjes naar school.

Klaas en Mieke spelen buiten, net als anders, maar toch vinden ze het heelemaal geen gewonen dag. De Koningin is jarig — 't is feest. Dat kun je ook *zien* in het dorp, daar hangen vlaggen met oranje wimpels uit de huizen. In de hoofdstraat, waar de huizen naast elkaar staan, heb je natuurlijk de meeste vlaggen, het is een prachtig gezicht: al dat rood-wit-en-blauw en oranje bij elkaar tusschen de groene linden.

Er komt een meneer op de fiets langs het zijwegje waar de kinders wonen.

„Kijk” — wijst Klaas, „hij heeft een strik op van oranje.”

„Voor de Koningin”, praat Mieke.

Een poosje later zien ze het rijtuig van den burgemeester. De koetsier heeft een heel klein oranje knoopje op zijn zwarte jas, maar — het paard! Mieke klapt in haar handjes van plezier om het paard.

Aan den kop, in het tuig vastgemaakt, draagt het mooie dier twee oranje strikken.

„Ha, ha!” lacht Mieke hard en wijst naar het paard.

De koetsier lacht eens terug, die vindt het wel aardig dat het beest bewonderd wordt.

„Maar *ik* ga aan Moeder vragen of ik de sjerp nou al om mag. Iedereen heeft oranje, zie je wel”, zegt Klaas.

„Ja, ja, ik ook strik”, roept Mieke, en zoo gauw ze kan, loopt ze achter haar broertje naar binnen.

„Moeder”, bedelt Klaas, „mag ik m'n sjerp *nou* om alsje-blijft? Iedereen heeft oranje: die meneer en 't paard ook al — en overal vlaggen ze, dat doen wij ook g'n eens.”

„Vanmiddag hoor, dan mag je je Zondagsche pak aan en

dan gaan we kijken naar 't feest, dat heb ik immers beloofd?"

„Maar Moeder, ik zal 'm niet vuil maken, kijk ik ben nog niks vuil, m'n handen ook niet, kijk maar.”

Klaas houdt zijn handen met uitgespreide vingers eerst van binnen en dan van buiten voor Moeders gezicht. 't Zijn echte jongenshanden, maar toch heusch schooner dan Moeder ze meestal te zien krijgt na het buitenspelen.

„Wou je zóó graag?"

Klaas knikt met een kleur van plezier, want hij merkt aan Moeder dat ze de sjerp zal krijgen.

Moeder gaat ook heusch naar het voorkamertje waar ze in een kast de Zondagsche kleeren bergt en ze komt terug met de bijna spik splinternieuwe sjerp.

„Pas er nou goed op”, zegt ze, terwijl ze die Klaas omstrikt, „want als je 'm bederft kan ik je vanmiddag niet meenemen.”

Klaas trekt zijn kin in en draait zijn oogen zoo laag hij kan om op zijn borst naar die zachte zijige streep oranje te kijken. Fijn! Nou heeft hij ook oranje en zoovéél, iedereen kan het zien, natuurlijk!

Mieke staat hem even vol bewondering op te nemen, maar dan kijkt ze Moeder ook al vragend aan: „hè, mag ikke dan m'n strik?"

„Nou dan jij ook maar.”

Moeder bindt het gewone witte bandje nog wat steviger om Mieke's plukje haar en dan spelt ze er een groote oranje-strik op vast. Mieke kan nu haar eigen oranje niet zien, wèl voelen. O wat voelt dat hoog, dat lint op haar hoofdje!

„Niet te veel aankomen”, waarschuwt Moeder, „het zit goed zoo.”

Als Klaas en Mieke weer buiten zijn, weten ze eigenlijk niet meer wat ze zullen spelen, ze zijn allebei zoo bang voor hun oranje. Ze loopen samen heel stijfjes voor het hek op en neer. Er is nergens een buurvrouw te zien, die ze kunnen wijzen hoe mooi ze zijn.

„'k Wou dat er 's iemand aan kwam”, zegt Klaas.

„Là we naar Grova gaan”, bedenkt Mieke. Dat vindt Klaas een prachtig plan.

Grootvader woont dichtbij, aan het witte wegje. Ze mogen er wel alleen heen. Soms zegt Moeder dat ze vlak bij huis moeten blijven, als ze zich bijvoorbeeld erg vuil hebben gemaakt. Maar nu, met hun mooie sjerp en strik, mogen zij natuurlijk wèl.

Samen steken ze het landje over achter de huisjes van Grootvader en zijn burens. Ze moeten om het laatste huisje heen en dan zijn ze er al.

De zon schijnt vroolijk op het groen, over het witte wegje en de huizen.

Het vijfde is van Grootvader. Hij zit op de bank in 't voortuintje, lekker warm in de zon.

Grootvader heeft een lief, oud gezicht; het is vol rimpels met een ronde witte baard om zijn wangen en kin. Zijn oogen staan helder en zóó vriendelijk dat er voor hem nog nooit een kind bang is geworden.

Dat komt omdat Grootvader in zijn lange leven liever dankbaar dan ontevreden is geweest en liever de blijde dingen opnoemde dan te brommen of te mopperen over wat hem tegenviel.

In het perkje rechts van hem bloeien goudbloemen. Ze zijn zoo hel oranje in den zonneschijn als de mooiste wimpel uit de dorpsstraat maar zijn kan.

Klaas en Mieke komen het hekje in. Klaas stapt naar Grootvader toe, legt zijn handje op diens knie en wijst vol trots op zijn prachtsjerp. Vindt Grootvader 't niet mooi?

„Ja”, knikt de oude man, hij trekt Mieke ook naar zich toe.

„Dag kleine meid.”

Ze pakt met haar handje naar den strik op haar hoofdje. Ze is er aldoor gehoorzaam afgebleven, maar Grootvader moet er goed naar kijken.

Hij neemt haar op zijn knie en drukt haar bolletje liefkoozend tegen zich aan.

„Nou kunt u m'n strik goed zien, nou is-t-ie vlak bij uw gezicht, hè?” zegt Mieke. Maar stil zitten en geknuffeld worden vindt ze goed voor eventjes, nu wil ze weer weg. Met een wipje staat ze midden in 't tuintje.

Ze kijkt Grootvader nog eens goed aan en er komt een rimpeltje van verwondering in haar voorhoofd.

„Grova geen strik op? Dat heeft iedereen vandaag.”

Klaas heeft het al eerder gemerkt, hij staat verlegen aan een punt van zijn sjerp te peuteren. Zoiets kan Grootvader toch niet om en Klaas moet er zelf 's middags mooi mee zijn...

Maar Mieke heeft opeens een verrukkelijk idee. Ze plukt een goudsbloem van het perkje en met haar kleine vingertjes heeft ze die gauw door 't middelste knoopsgat van Grootvaders buis gestoken.

„Ja ja” — juicht Klaas, „mag ik er ook een paar voor u plukken?”

Hij staat al ongeduldig bij de bloemen. Grootvader knikt van ja, als de kleinkinders daar plezier in hebben is 't hem goed, er blijven bloemen genoeg over.

Klaas plukt er ineens vier en stopt ze voorzichtig elk in een verschillend knoopsgat.

Mieke haalt ook weer nieuwe. Het wordt een spelletje!

Grootvader heeft ten slotte overal oranje: boven aan zijn pet, zelfs één goudsbloem in zijn hals, in de zakken van zijn vest.... tot in zijn pantoffels.

En hij laat de bengels maar begaan, ze hebben zoo'n schik en daar is het hem maar om te doen.

Die beste Grootvader!

„Mooi” roept Mieke telkens, „hè, mooi, mooi!”

„Nog veel mooier dan wij”, prijst Klaas. Als er werkelijk geen bloem meer bij kan, staan ze samen Grootvader te bewonderen. „Kunt u zoo blijven zitten tot vanmiddag?” vraagt hij, „dan gaan we met Moeder uit en dan kan Moeder u ook nog zien.”

„Strakjes ga ik binnen eten,” zegt Grootvader.

„O ja, dat 's waar. Dan halen we Moeder nou maar even”, vindt Klaas.

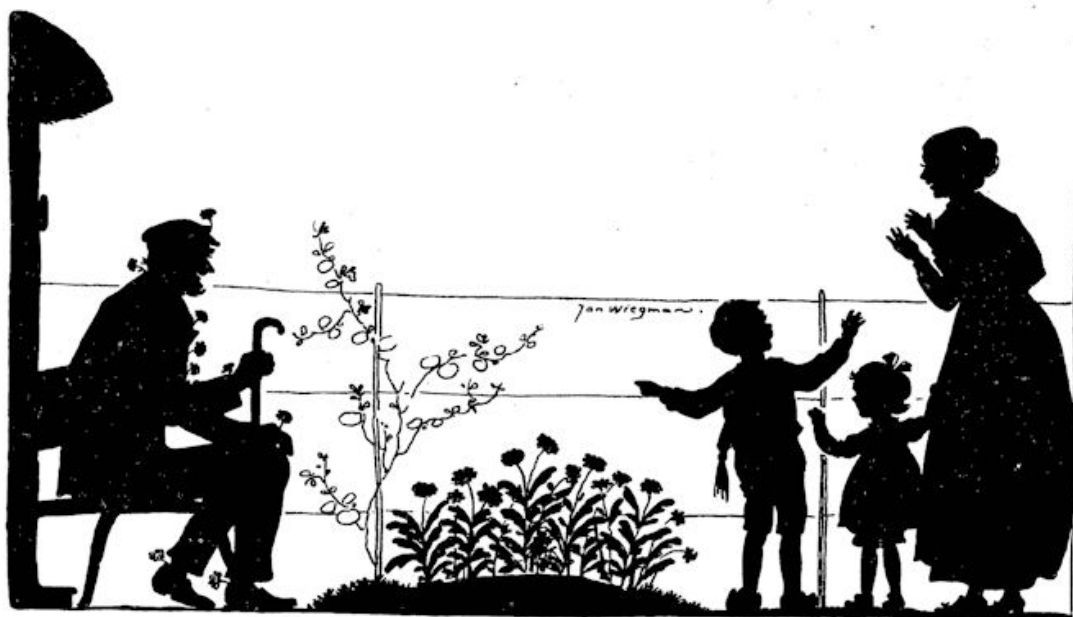
En samen hollen ze weg, naar huis.

Moeder heeft anders heusch geen tijd om uit haar werk en bij broertje weg te lopen, maar als ze hoort hoe Klaas en Mieke Grootvader hebben „mooi gemaakt,” is ze een

beetje bang, dat haar tweetal het den ouden man *lastig* heeft gemaakt.

„Lekker mee, lekker mee!” zingt Mieke, als ze met z'n drietjes het land weer oversteken.

Moeder hoeft niet bang te zijn hoe haar oude Vader de grap van de kinders heeft opgenomen. Hij zit daar in 't zonnetje, heelemaal vol oranje en zijn oogen staan vriendelijk als altijd, haast nog blijer.

„Die bengels!” zegt Moeder, „ze durven toch ook alles!”
„Mocht wel en ze vinden 't zoo mooi”, lacht Grootvader.
„'t Gaat goed zoo: 't wàs Oranje — en — 't blijft Oranje, zoo God wil.”

Moeder knikt eens, en ze denkt, net als de kinders: „wat is Grootvader toch goed.”

„En nou naar huis!” zegt ze, „vóór jullie hier in 't tuintje katekwaad uithaalt. Vooruit maar!”

Ze moeten allebei beloven gauw weer eens bij Grootvader te komen. En even later lacht hij vergenoegd als hij ze in de verte kan hooren zingen van: „Oranje boven!”

